

[Søren Hansen]

video frembringes med det ene formål, som jeg nævnede før, at tjene penge, gør den kun endnu mere ubehagelig og afskyelig, bl.a. fordi det jo ud over dette element også er med til at legalisere volden elemt omkring i samfundet og dermed også er med til at give sit bidrag til at optrappe den side af sagen.

Spørgsmålet er derfor, hvordan vi kan bekæmpe volden bedst muligt. Når volden trives i det omfang, der er tale om, er det næppe, fordi mennesket sådan dybest nede er voldeligt, og når voldslitteraturen og -filmen får en stadig større udbredelse, er det jo næppe, fordi det er den eneste måde, vi kan opleve eller fornøje os på. Det er nok snarere, fordi nogle rimelige muligheder for mennesket mangler. Det er ting som arbejde, det er ting som ordentlige fritids- og uddannelsesmuligheder osv. Derfor er det nok snarere et spørgsmål om at sætte ind på at øge det, man måske kunne kalde de kvalificerede muligheder for folk, end det er et spørgsmål om at fare frem med bål og brand og forbud.

Der er som sagt én befolkningsgruppe, som vi har særligt behov for at beskytte, og det er børnene og de unge, som der også er peget på. En overordentlig virksom forbundsfælle i denne sammenhæng er forældrene. Et andet område er skolen, og hvis man nu ellers kunne overbevise partierne, bl.a. vist det parti, der har fremsat beslutningsforslaget her, om, at skolen gerne må beskæftige sig med andre ting end alene at meddele dansk og regning – den må også i orienteringstimer og dansktimer f.eks. gå ind på diskussioner og overvejelser om voldelig adfærd og om pornografisk vold osv. – hvis vi kunne få sådanne overvejelser og diskussioner ind i skolen, ville vi sikkert også kunne bidrage til at fjerne den lidt forsvarsløse situation, som mange unge og børn står i.

Men som sagt, der er særlige problemer i forhold til børnene og de unge, og specielt den side af sagen vil vi gerne være med til at se på i udvalget.

Nathalie Lind (V):

Det er jo ikke engang en måned siden, vi i denne sal havde en debat om det, vi med et populært udtryk kalder videovold. Det var på Nordisk Råds møde her i København, og det var bemærkelsesværdigt at notere sig, at næsten alle parlamentariske medlemmer af

Nordisk Råd måtte tage afstand fra videovolden.

Vi kunne diskutere, hvordan man skulle sætte ind, hvornår man skulle sætte ind, men hovedindtrykket var, at alle tog afstand herfra.

På denne baggrund er det egentlig lidt trist at stå her i dag og høre justitsministeren og den socialdemokratiske ordfører principielt tage afstand: der er jo så meget andet skadeligt, og der kan være så mange grunde til, at volden findes i samfundet, osv. osv. Man er principielt velvilligt indstillet, men når det kommer til handling, tøver man.

Jeg synes, jeg må have lov til at tage et tal frem, som fremgår af den svenske betænkning, der i stor hast blev udarbejdet, fordi regeringen lagde stor vægt på dette spørgsmål, betænkning om volden i videogram m.v., DSJU 1980-14. Man har foretaget undersøgelser sidste efterår, og det viste sig, at 16 pct. af de kassetter, der udlejes, indeholder grove, sadistiske voldsindslag.

Jeg tror, jeg hermed har indkredset problemet lidt og har givet en forklaring på, hvorfor vi i hvert fald fra mit partis side er indstillet på, at der skal findes en løsning her, og det skal ikke vare for længe. Jeg understreger, at det er grove, sadistiske voldsindslag, det er ekstremvolden, vi taler om, det er ikke indianerfilm. Vi vil gerne være med til at finde en løsning.

Jeg er ikke sikker på andet, end at det, kristeligt folkeparti siger i sit forslag til folketingsbeslutning: at man opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag, hvorefter salg, udlejning og anden udbredelse af videokassettebånd – og det skal nok være med voldsfilm af den grove art, jeg nævner her – forbydes, er det rigtige. Jeg synes i hvert fald, at vi skal arbejde ud fra det.

Men jeg er ikke sikker på, at det, der står i bemærkningerne til forslaget, om, at vi skal have en art filmcensur med hensyn til dette, og at forbuddet kun skal gælde forevisning for børn under 16 år, er det rigtige. Jeg henviser igen til den svenske betænkning. Også her har man vurderet dette og er nået frem til – der er jo ingen af os, der ønsker censur, men man må have krav på en vis beskyttelse mod det mest modbydelige af alt – at det vil give en stor administration.

Jeg tror, vi skal behandle denne sag på lignende måde, som vi behandlede spørgsmå-